

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμὰ, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀνδρομαί' ἀρχονται τὴν ἑκάστου μηνῶς
καὶ εἶνε προπληρωταίαι δι' ἑν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ἘΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.— Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Κουτσια

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαρτίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 10

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ ταμαρινέα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκρέμαντο ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ καὶ ὁ ὀδηγὸς Κάμης, ἐσεισθη τόσον ὀρμητικῶς, ὥστε ἐκράκισε κατ' ἄλῃον τῆς τῷ μήκος. Προφανῶς, ἂν δὲν ἐξεριζιόυτο, θὰ ἐθραύετο. Οἱ ἐλέφαντες τὴν ἐκτυπώσαν ὄλονέν με τοὺς χαυλιδοντάς, τὴν ἐλόγιζαν με τὸς προβοσκίδας τῶν, τὴν συγκελόνιζαν μέχρι τῶν ριζῶν τῆς.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνουν στιγμὴν περισσώτερον ἐπὶ τοῦ δένδρου ἐκείνου. Ἐκινδύνευαν γὰ κρημνισθῶν κάτω, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ γηλόφου.

— Ἐλάτε! εἶπεν ὁ ὀδηγὸς πρὸς τὸν Οὐρδαξ, προσπαθῶν νὰ περάσῃ εἰς τὸ παρακείμενον δένδρον.

Ὁ Πορτογάλος, τρελὸς ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ, μὴ γνωρίζων τί κάμνει, ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ ἀνωφελῶς με τὴν καραμβίαν τοῦ καὶ με τὸ ρεβόλβερ τοῦ, τῶν ὁποίων αἱ σφαῖραι ὠλίσθαινον ἐπὶ τοῦ ρικνοῦ δερματός τῶν παχυδέρμων, ὡς ἐπὶ θώρακος χαλκιδίου.

— Ἐλάτε! ἐπανέλαθεν ὁ Κάμης.

Καὶ εἰς στιγμὴν, κατὰ τὴν ἰστίαν ἡ ταμαρινέα ἐσεισθη με μεγαλητέραν ὀρμὴν, ὁ ὀδηγὸς κατώρθωσε νὰρπάσῃ ἕνα κλάδον τοῦ δένδρου, τοῦ κατεχομένου ὑπὸ τοῦ Τζῶν Κόρτ, τοῦ Μάξ Οὐμπέρ καὶ τοῦ Λάγκα, — δένδρου ὀλιγώτερον κινδυνεύοντος ἀπὸ τὸ ἄλλο, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ἐπιπέσῃ τὰ θηρία.

— Ὁ Οὐρδαξ;... ἀνέκραξεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Δὲν ἤθελε νὰ με ἀκολουθήσῃ, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγὸς τρελάθηκε, δὲν ξέρει πιά τί κάνει!...

— Θὰ πέσῃ ὁ δυστυχῆς!...

— Δὲν ἤμποροῦμεν νὰ τον ἀφίσωμεν ἐκεῖ!... εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

— Πρέπει νὰ τον τραβήξωμεν με τὸ στανιό!... προσέθεσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Πολὺ ἀργά! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

Πολὺ ἀργά πρηντικῶς. Μ' ἑν τρομερὸν κράκισμα, ἡ ταμαρινέα ἐθραύεθη καὶ κατέπεσε.

Τὶ ἀπέγινεν ὁ Πορτογάλος, οἱ σύντροφοί του δὲν ἤμπορεσαν νὰ ἴδουν. Αἱ κραυγαὶ τοῦ ἑμῶς ἐμαρτύρουν, ὅτι ἠγωνίζετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἐλεφάντων καὶ ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ ἐπύκνωσαν σχεδὸν ἀμείσως, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του συ-

επέρασαν ἐκ τούτου ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείετο.

— Τὸν δυστυχῆ!... τὸν δυστυχῆ!... ἐπιθύριζεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

— Θὰ ἔλθῃ σὲ λίγο καὶ ἡ σειρά μας... εἶπεν ὁ Κάμης.

— Θὰ ἦτο πολὺ δυσάρεστον! ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

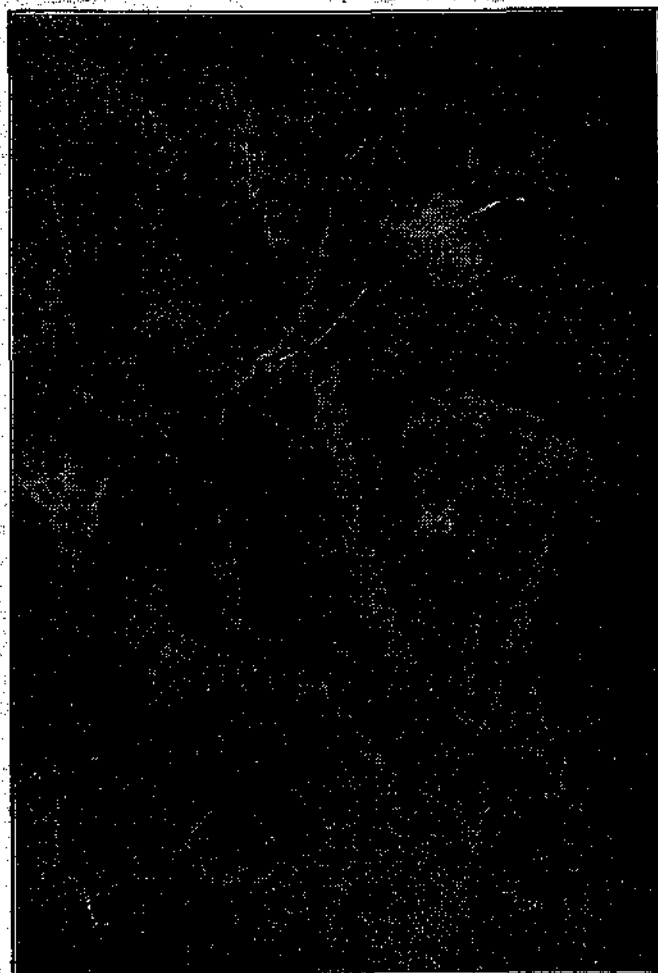
— Καὶ πάλιν, ἀγαπητέ μου φίλε, εἶμαι ἐντελῶς με τὴν γνώμην σου! ἐδῆλωσεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

Τὶ γὰ κάμουν;... Οἱ ἐλέφαντες, ποδοπατοῦντες τὸν γηλόφον, ἐσειῶν τὰ ἄλ-

λα δένδρα, καμπτόμενα ὡς ὑπὸ πνοὴν θυέλλης. Τὸ οἰκτρὸν τέλος τοῦ Οὐρδαξ δὲν ἐπεφυλάσσετο καὶ εἰς τοὺς συντρόφους τοῦ, οἱ ὅποιοι μὲλις ὀλίγα λεπτά θὰ ἐπέζων αὐτοῦ;... Θὰ τοῖς ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ταμαρινέαν πρὸ τῆς πτώσεως τῆς;... Καὶ ἂν ἐρριφονκινδύνευαν νὰ κατέλθουν καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν πεδιάδα, θὰ κατώρθωναν νὰ διαφύγουν τὴν καταδίωξιν τῆς ἀγέλης;... Θὰ ἐλάμβανον καιρὸν νὰ καταφύγουν εἰς τὰ δάσος;... Καὶ ἐπειτα, θὰ τοῖς παρεῖχε τοῦτο ἀσφαλές καταφύγιον;... Ἄγιοι ἐλέφαντες τοὺς κατεδίωκον ἕως ἐκεῖ, δὲν θὰ ἐγλύτνωναν ἀπὸ αὐτοῦ, διὰ νὰ πέσουν ἰσως εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὀχι-ὀλιγώτερον ἀγρίων ἰθαγενῶν:...

Ἐν τούτοις, ἂν τοῖς παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ καταφύγουν εἰς τὸ δάσος, ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν αὐτῆς ἀδιστακτικῶς. Ἡ λογικὴ τοῖς ἐπέβαλλε νὰ προτιμήσουν ἕνα κίνδυνον ἀβέβαιον ἀπὸ ἕνα κίνδυνον βέβαιον.

Τὸ δένδρον ἐξηκολού-

Ὁ Πορτογάλος, τρελὸς ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ, ἐξηκολούθει νὰ πυροβολῇ. (Σελ. 73, στηλ. α')

θει να κραδαίνεται, και εις ένα τῶν κρα-
 δασμῶν τούτων, πολλὰι προβοσκίδες κα-
 τῶρθωσαν νὰ περιβάλουν τοὺς χαμηλο-
 τέρους κλάδους. Ὁ ὀδηγὸς καὶ οἱ σύν-
 τροφοὶ τοῦ ἐκινδύνευαν ἀπὸ στιγμῆς εἰς
 στιγμὴν νὰ πέσουν, τόσον οἱ κλονισμοὶ ἐ-
 γιναν βίαιοι.

Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, φοβούμενος διὰ τὸν
 Λάγκαν, τὸν ἐσφριγγε μὲ τὸν ἀριστερόν
 του βραχίονα, ἐν ᾧ μὲ τὸν δεξιὸν ἐκρα-
 τεῖτο ἀπὸ τὸν κλάδον. Ὁλίγα δευτερό-
 λεπτα ἀκόμη, καὶ ἡ θὰ ὑπεχώρουν αἱ ρί-
 ζαι, ἢ ὁ κορμὸς θὰ ἐθραύετο ἀπὸ τὴν
 βᾶσιν του. Καὶ ἡ πτώσις τῆς ταμαρι-
 νέας θὰ ἦτο ὁ θάνατος ἐκείνων, οἱ ὅποιοι
 κατέφυγαν εἰς τοὺς κλάδους τῆς, — θὰ
 ἦτο τὸ φρικώδες ποδοπάτημα τοῦ πορτο-
 γάλου Οὐρδαξ.

Ἰπὸ βιαιοτέρας καὶ συχνότερας ὠθή-
 σεως, αἱ ρίζαι ὑπεχώρισαν ἐπὶ τέλους,
 τὸ ἔδαφος ἀνυψώθη, καὶ τὸ δένδρον κατε-
 κλίθη μᾶλλον ἢ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ γη-
 λόφου.

— Στὸ δάσος! .. στὸ δάσος! .. ἐφώνα-
 ζεν ὁ Κάμης.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου οἱ κλάδοι τῆς τα-
 μαρινέας συνήντησαν τὸ ἔδαφος, ἡ ὀπισθο-
 χώρησις τῶν ἐλεφάντων ἀφῆκε τὸ πεδῖον
 ἐλεύθερον. Ταχέως ὁ ὀδηγὸς, τοῦ ὁποίου
 ἡ κραυγὴ ἠκούσθη, εὐρέθη ὄρθιος. Οἱ
 τρεῖς ἄλλοι τοῦ ἠκολούθησαν καὶ ἐτρά-
 πησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν.

Κατ' ἀρχάς, ἀγωνιζόμενοι λυσσωδῶς
 κατὰ τῶν δένδρων τὰ ὅποια ἔμενον ἀ-
 κόμη ὄρθια, οἱ ἐλέφαντες δὲν ἀνταλήφθη-
 σαν τοὺς φυγάδας. Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ μὲ τὸν
 Λάγκαν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐτρεχαν
 ὅσον τῷ ἐπέτρηπον αἱ δυνάμεις του.

Ὁ Τζῶν Κόρτ ἐτρεχε παρὰ τὸ πλευ-
 ρόν του, ἔτοιμος ν' ἀναλάβῃ ἐν ἀνάγκῃ
 τὸ φορτίον του, ἔτοιμος ἐπίσης νὰ ἀδειάσῃ
 τὴν κρόμβιναν του κατὰ τοῦ πρώτου ἐ-
 λεφάντος, ὁ ὅποιος θὰ τοὺς ἐπιλησάζειν.

Ὁ ὀδηγὸς, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ
 Οὐμπέρ εἶχον διανύσῃ μὲν ἡμῖς χιλι-
 μέτρον, ὅταν περὶ τοὺς δέκα ἐλέφαντες,
 ἀποσπασθέντες ἐκ τῆς ἀγέλης, ἤρχισαν
 νὰ τοὺς καταδιώκουν.

— Θάρρος! .. θάρρος! .. ἐφώναζεν ὁ
 Κάμης. Εἶμεθα πολὺ ἐμπρός! .. ἐφθά-
 σαμεν!

Μετ' ὀλίγον θὰ ἐφθάναν. Τὸ ζήτημα
 ἦτο νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀπόστασις, ἡ ὅποια
 τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τοὺς διώκτας των.

Ὁ Λάγκας ἠσθάνετο, ὅτι ὁ Μὰξ Οὐμπέρ
 ἤρχισε νὰ κOURάζεται.

— Ἀφῆσέ με... ἀφῆσέ με, φίλε μου
 Μὰξ... ἔχω καλὰ πόδια ἐγώ... ἀφῆσέ με! ..
 ἔλεγεν.

Ἄλλ' ὁ Μὰξ Οὐμπέρ δὲν τὸν ἤκουε,
 καὶ προσεπάθει νὰ μὴ μεινῇ ὀπίσω.

Διήνυσαν ἀκόμη ἐν χιλιόμετρον, χω-
 ρίς νὰ ἐλαττωθῇ ἐπαισθητῶς ἡ μεταξύ
 αὐτῶν καὶ τῶν ἐλεφάντων ἀπόστασις.

Δυστυχῶς, ἡ ταχύτης τοῦ Κάμη καὶ

τῶν συντρόφων του ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται...
 δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πάρουν ἀναπνοὴν ἀπὸ
 τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο τρέξιμον.

Ἐν τούτοις, τὸ δάσος ἀπέειχε ἤδη μό-
 λης ἑκατοντάδας τινὰς βημάτων, καὶ δὲν
 ἦτο πιθανὴ, ἂν ὄχι βεβαία, ἡ σωτηρία,
 ὀπισθεν τῶν πυκνῶν ἐκείνων δένδρων, ἐν
 τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων τὰ πελώρια ζῦρα
 δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ κινουῦνται ἐλευθέρως.

— Γρήγορα!.. γρήγορα!.. ἐπανελάμ-
 βανεν ὁ Κάμης. Δόστε μου τὸν Λάγκαν,
 κύριε Μὰξ...

— Ὅχι, Κάμη... θὰ τὸν κρατήσω μέ-
 χρι τέλους!

Εἰς τῶν ἐλεφάντων μὲν ἀπέειχε τῶρα
 πενήτηκοντα βήματα. Ἦκουον τὸν ἤχον
 τῆς προβοσκίδος του, ἠσθάνοντο τὴν θερ-
 μότητα τῆς πνοῆς του. Τὸ ἔδαφος ἐτρε-
 μεν ὑπὸ τοὺς ὀγκώδεις πόδας τοῦ κλη-
 πάοντος παχυδέριμου. Ὁλίγον ἀκόμη
 καὶ θὰ κατέφθανε τὸν Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ
 ὁποῖος μετὰ κόπου ἐκρατεῖτο πλησίον τῶν
 συντρόφων του. Τότε ὁ Τζῶν Κόρτ ἐστα-
 μάτησεν, ἐστράφη, ἐστήριξε τὴν καραι-
 νίαν εἰς τὸν ὄμιόν του, ἐσκόπευσε πρὸς
 στιγμὴν καὶ ἐκυροβόλησε. Φαίνεται, ὅτι
 εὐρεν εἰς καλὸν μέρος τὸν ἐλέφанта. Ἡ
 σφαῖρα διεπέρασε τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ
 θηρίον ἔπεσε κεραυνόπληκτον.

— Ριζιὰ ἐπιτυχημένη! εἶπε καθ' ἑαυ-
 τὸν ὁ Τζῶν Κόρτ, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ
 τρέχῃ.

Τὰ ἄλλα ζῦρα, καταφθάνοντα μετ' ὀ-
 λίγας στιγμῆς, περιεκύκλωσαν τὸν κατα-
 κείμενον σύντροφόν των. Ἐκ τούτου ἐ-
 πῆλθε βραδύτης, τῆς ὁποίας θὰ ἐπωφε-
 λουῖντο οἱ φυγάδες.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι, ἀφ' οὗ κατέρριψε
 καὶ τὰ τελευταῖα δένδρα τοῦ γηλόφου,
 ἡ ἀγέλη ἐφθασε ταχέως τοὺς προηγηθέν-
 τας ἐλέφαντας, καὶ τῶρα ὄλοι μαζί, εἰς
 πυκνὴν φάλαγγα, ἐτρεχαν πρὸς τὸ δάσος.

Φαίς δὲν εἶχεν ἀναφανῆ κανέν, οὔτε
 ἐπὶ τοῦ ἔδαφους, οὔτε εἰς τὰς κορυφὰς τῶν
 δένδρων. Τρίγυρω, τὰ πάντα κατεκάλυ-
 πτε τὸ σκότος.

Ἐξηντηλένηοι, πνευστιῶντες, οἱ φυγά-
 δες θὰ εἶχαν τὴν δύναμιν νὰ φθάσουν μέ-
 χρι τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους;

— Θάρρος! .. θάρρος! .. ἐφώναζεν ὁ
 Κάμης.

Ναὶ μὲν, εἶχον νὰ διανύσουν ἀκόμη ἐ-
 κατὸν βήματα μὲν ἄλλ', οἱ ἐλέφαντες,
 ὀπισθεν τῶν, δὲν ἀπέειχον εἰμὴ τεσσαρά-
 κοντα.

Ἰπερτάτη προσπάθεια, — ἡ τοῦ ἐνστί-
 κτου τῆς αὐτοσυντήσεως, — κατέβλη-
 θη. Ὁ Κάμης, ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ὁ
 Τζῶν Κόρτ εἰσεχώρησαν μεταξύ τῶν
 πρώτων δένδρων, καὶ ἠμιθάνεις σχεδόν,
 κατέπεσαν ἐπὶ τῆς πυκνῆς χλόης τοῦ ἔ-
 δαφους.

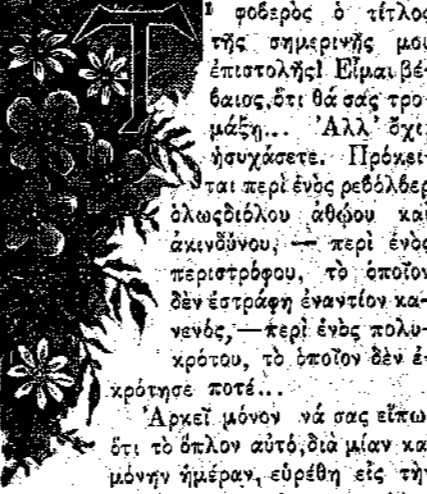
Εἰς μάτην ἡ ἀγέλη τῶν ἐλεφάντων ἠ-
 θέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάσος. Τὰ δὲν-
 δρα ἦσαν τόσον μεγάλα καὶ τόσον πυκνά,

ὥστε οὔτε νὰ εὕρῃ θίβιδον μεταξύ τῶν
 κορμῶν των ἠδύνατο, οὔτε νὰ τα καταρ-
 ρίψῃ. Εἰς μάτην αἱ προβοσκίδες ἐχάθη-
 σαν εἰς τὰ διάκενα, εἰς μάτην αἱ τελευ-
 ταῖαι τάξεις ὄθουν τὰς πρώτας. Οἱ συ-
 γάδες οὐδὲν εἶχον πλέον νὰ φοβηθῶν ἀπὸ
 τοὺς ἐλέφαντας, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μέγα
 δάσος τοῦ Οὐμπάγκη παρουσιαζε πρόσ-
 κομμα ἀνυπερβλήτον.

(Ἐκταί: συνέχεια)
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΡΕΒΟΛΒΕΡ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ φοβερός ὁ τίτλος
 τῆς σημερινῆς μου
 ἐπιστολῆς! Εἶμαι βέ-
 βαιος, ὅτι θὰ σὰς τρο-
 μάξῃ... Ἄλλ' ὄχι,
 ἡσυχάσετε. Πρόκει-
 ται περὶ ἐνὸς ρεβόλβερ
 ὀλκωδιδίου ἀθροῦ καὶ
 ἀκινδύνου; — περὶ ἐνὸς
 περιστρόφου, τὸ ὁποῖον
 δὲν ἐστράφη ἐναντίον κα-
 νενός; — περὶ ἐνὸς πολυ-
 κρότου, τὸ ὁποῖον δὲν ἐ-
 κρότησε ποτέ...

Ἀρκεῖ μόνον νὰ σὰς εἶπω,
 ὅτι τὸ ὄπλον αὐτό, διὰ μίαν καὶ
 μόνην ἡμέραν, εὐρέθη εἰς τὴν
 κατοχὴν καὶ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ Ἀν-
 τωναίου, τοῦ πλεόν εἰρηνικοῦ καὶ φιλη-
 σόχου παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖτε νὰ
 φαντασθῆτε.

Ὁ Ἀντωνάκης εἶνε μαθητῆς τῆς τρί-
 τῆς τάξεως τοῦ Γυμνασίου, φορεῖ δὲ ἀ-
 κόμη ναυτικὰ. Δὲν ἠξεύρω πῶς ἐτύχε νὰ
 οἰκονομήσῃ εἰκοσι δραχμῶς, καὶ ἐξαφνα
 τοῦ ἦλθεν ἡ ἰδιοτροπία νάγορας, ἀντὶ
 ἄλλου πράγματος χρησιμωτέρου, ἕνα ρε-
 βόλβερ! Ἴσως ἐπειδὴ τὸ ἐβλεπεν εἰς τὴν
 προθήκην ἐνὸς καταστήματος τῆς ἑδοῦ
 Ἐρμού, καὶ τοῦ ἐφαίνετο μικρὸν καὶ κομ-
 ψὸν ὡς παιγνιδάκι. Καὶ ἀλήθεια, τί μι-
 κροῦτσικον ποῦ ἦτο! τὰ φυσικάκια του,
 ἂν καὶ ἀληθινὰ, δὲν ἦσαν πολὺ μεγαλή-
 τερα ἀπὸ κουκούτσι ἐλῆας.

Εἰς τὸ σπῆτι, ἡ πρώτη πού το εἶδεν
 εἰς τὰ χέρια τοῦ Ἀντωνάκη, ἦτο ἡ μη-
 τέρα του. Ἐ, φαντάζεσθε ἂν δὲν ἐγίνεν
 ἐξω φρενῶν...

— Ρεβόλβερ! .. καὶ τί το θέλεις ἐ-
 σὺ τὸ ρεβόλβερ; Ποῖον θὰ σκοτώσῃς; ..
 Ποῦ το βρήκεις; Τί; τὸ ἀγόρασες; ..
 Νὰ πᾶς νὰ το δώσῃς πίσω ἀμέσως! ..
 Θὰ το πῶ τοῦ πατέρα σου, θὰ σοῦ το
 πετάξω... Κακοῦργος ἐγίνες ἐσὺ;

Ὁ Ἀντωνάκης ἐμεῖδια ἀκαθίστατα.
 — Μὰ τί, εἶπε, μόνον οἱ κακοῦργοι ἐ-
 χουν ρεβόλβερ; .. Καὶ ἂν το ἔχω, ποι-

ὸς σὰς εἶπε ὅτι θὰ σκοτώσῃ; Ἐγὼ το θέ-
 λω γιὰ νὰ μάθω σκοποβολή... Ἐπειτα,
 εἶνε μία προφύλαξις ἔσταν πηγαίνω μὲ τὸ
 ποδήλατο, μοῦ ρίχνονται τὰ σκυλιὰ ἐστὴν
 ἐξοχή, καὶ νὰ σὰς πῶ, πολλές φορές
 ἤθελα νὰ ἔχω κανένα ὄπλο.

— Νὰ το κάμῃς τί; Νὰ σκοτώσῃς
 τὰ σκυλιὰ; Μὰ δὲν ξέρεις, κακόμοιρε,
 πῶς θὰ σε σκότωναν τότε οἱ χωρικοί; ..
 Νὰ πᾶς νὰ το δώσῃς πίσω, σοῦ λέγω.
 Ἐγὼ φοβοῦμαι μὴ πάθῃς καὶ κανένα δυσ-
 τύχημα... μὴν πάρῃ φωτιά κατὰ λάθος..
 Λίγα παραδείγματα ἔχουμε;

— Δὲν καταλαβαίνετε ἀπὸ τέτοια πρά-
 γματα σεῖς ἢ γυναῖκες, ἀπήντησεν αὐ-
 θαδῶς ὁ Ἀντωνάκης; νὰ εἶδῃς ὅμως τί θὰ
 πῆ καὶ ὁ πατέρας.

Ἦτο τόσον βέβαιος, ὅτι ὁ πατέρας θὰ
 τοῦ ἐρριχνε δίκαιον! Οἱ ἄνδρες, βλέπετε,
 καταλαβαίνουν καλλίτερα ἀπὸ τέτοια
 πράγματα, καὶ προπάντων φοβοῦνται ὀλι-
 γώτερον.

Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξις τοῦ
 φίλου μας Ἀντωνάκη, ὅταν ἤκουσε καὶ
 τὸν πατέρα του μετ' ὀλίγον νὰ τοῦ λέγῃ
 τὰ ἴδια πράγματα, ἀλλὰ μὲ ἄλλας λέ-
 ξεις καὶ μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν. Τὰ
 ἐπιχειρήματα τοῦ υἱοῦ του δὲν τὸν ἐπει-
 σαν καθόλου, καὶ μὲ τὴν συνήθη του
 γλυκύτητα, τὸν συνέβούλευσε καὶ αὐτὸς
 νὰ δώσῃ ὀπίσω τὸ ρεβόλβερ, ὡς πρᾶγμα
 ἀχρηστον καὶ μᾶλλον ἐπιθλαβές.

— Βλέπεις, ὅτι τὰ ἴδια σοῦ λέγουν
 καὶ οἱ ἄνδρες, εἶπεν ἡ μητέρα.

— Ναί, ἀλλὰ ὅταν οἱ ἄνδρες εἶνε γο-
 νεῖς, καμμιά φορά φουοῦν καὶ τὸ κρῦν,
 ἀπεκρίθη ὁ Ἀντωνάκης ἀμετάπειστος.

— Ἀ, τί καλά! μέσ' ἐστὴν ὥρα! ἐφώ-
 ναξεν ἡ μητέρα τοῦ Ἀντωνάκη, βλέ-
 πουσα εἰσερχόμενον τὸν θεῖόν του. Νὰ
 καὶ ἄνδρες που δὲν εἶνε γονεῖς; γιὰ νὰ
 ἰδοῦμε, τί λέγουν καὶ αὐτοί;

Ὁ θεῖος τοῦ Ἀντωνάκη ἦτο νέος δι-
 κηγόρος, πολὺ μορφωμένος, πολὺ κομ-
 ψός, τέλειος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, τὸν
 ὁποῖον ὁ ἀνεψιὸς του εἶχε πάντοτε ὡς ὑ-
 πογράμμον. Καὶ διὰ τὰ πράγματα τοῦ
 κόσμου, ἤκουε πολὺ περισσότερο τὴν
 γνώμην τοῦ θεοῦ του παρὰ τὴν γνώμην
 τῶν γονέων του. Τὸν ἐθεώρει εἰδικώτε-
 ρον, λογικώτερον, ἀπῆλλαγμένον τῶν φό-
 βων καὶ τῶν προλήψεων, τὰς ὁποίας ἔχουν
 πάντοτε οἱ φιλόστοργοι γονεῖς.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ θεῖος.
 Τοῦ διηγήθησαν τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοῦ
 εἰδείξαν τὸ ρεβόλβερ.

— Περιέργον, εἶπε. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἀ-
 νεψιὸς μου ἐφαρμόζει τὸ λατινικὸν ρη-
 τὸν ποῦ λέγει: « Quis vult pacem, parat
 bellum », δηλαδή « ὅποιος θέλει εἰρήνην,
 ἐτοιμάζει πόλεμον. » Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὔτε
 αὐτό. Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς μου
 εἶδε κάπου αὐτὸ τὸ ρεβόλβερ, τοῦ ἐγαῦ-
 λισε, τοῦ ἄρασε γιὰ παιγνιδάκι, καὶ σὺν
 παιδί που εἶνε, τοῦ ἦλθε ὄρεξις νὰ το

κάμη δικό του. Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν δὲν
 ἔχει καμμίαν σοβαρότητα.

Ὁ Ἀντωνάκης ἐκοκκίνισε σὺν παπα-
 ρούνα. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν λέγουν παιδί.
 Καὶ Ἰσα-Ἰσα ἐπειδὴ ἀπὸ μέσα τοῦ ἀνε-
 γνώριζεν, ὅτι ὁ θεῖος του ἐμάντευσε τὴν
 ἀληθῆ αἰτίαν τῆς ἀγορᾶς του, ἠθέλησε
 νὰ δικαιολογηθῇ, νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρᾶγ-
 μα χροιάν σοβαρότητος, καὶ νὰναπτύξῃ
 ὄλα τὸν τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ... τῆς
 ὀπλοφορίας.

Ὁ θεῖος τοῦ τὸν ἤκουσε μειδιῶν, καὶ
 ἔπειτα:

— Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ κάμῃς ὅ,τι θέ-
 λῃς, τοῦ εἶπε. Μάθε ὅμως ὅτι ἐγώ, ποῦ
 εἶμαι ἄνδρας, καὶ που ζῶ εἰς τὸν κόσμον,
 καὶ ποῦ ἀνακτεῦμαι μὲ ἀνθρώπους, καὶ
 ποῦ εἰμπορεῖ νὰ ἔχω καὶ ἐχθρούς, καὶ
 ποῦ πηγαίνω καὶ εἰς τὴν ἐξοχήν, καὶ μου
 ρίχνονται κάποτε τὰ σκυλιὰ, — ποτέ, πο-
 τέ, ἀκούς; δὲν ἔλαβα τὴν ἀνάγκην νὰ
 πάρω μαζί μου ὄπλον. Εἶνε ἕνα πρᾶγμα
 που πάντοτε τὸ εὐρῆμα περιττόν. Εἰμπο-
 ρῶ μάλιστα νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι ὄχι μόνον
 δὲν μετενόησα ποτέ, ἀλλ' ἀπεναντίας
 μερικὲς φορές ἐδόξασα τὸν Θεὸν ποῦ ἡ-
 μῶν ἄοπλος... Μόνον εἰς δύο περιστα-
 σεις κρατῶ ὄπλα: ἐσταν πηγαίνω στρατι-
 ώτης καὶ ἐσταν πηγαίνω... εἰς τὸ κυνήγι.

— Καλὰ ἐγὼ ὅμως εἶμαι ἐλεύθερος
 νὰ κρατήσω τὸ ρεβόλβερ.

— Ἐννοεῖται.
 — Λοιπὸν θὰ το κρατήσω.
 Ψεύματα, ψεύματα εἶπεν ὁ Ἀντωνά-
 κης. Ἀφ' οὗ ὁ θεῖος του, τὸν ὁποῖον ἐ-
 θύμαζε τόσον, δὲν ἐκρατοῦσε ὄπλον, πο-
 τέ, διατὶ θὰ ἐκρατοῦσεν αὐτὸς; ..

Καὶ ἀφ' οὗ ὄλοι ἦσαν σύμφωνοι, καὶ
 οἱ ἄνδρες, καὶ αἱ γυναῖκες, καὶ οἱ γονεῖς,
 καὶ οἱ μὴ γονεῖς, τοῦτο δὲν ἐσημαίνειν ὅτι
 ὁ Ἀντωνάκης εἶχεν ἄδικον; Καὶ τὴν
 ἰδίαν ἡμέραν τὸ μικρὸν ρεβόλβερ ἀντηλ-
 λάχθη μ' ἐν κομψοτάτῳ πορτοφόλι, τῆς
 ἰδίας ἀξίας, — ἀλλὰ μεγαλητέρας χρη-
 σιμότητος.

Σὰς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΝΑ ΗΜΟΥΝ;

Νάμουν ἕνα μικρούλακι
 Ἐλαφρόπτερο πουλάκι,
 Ξένοιαστα νὰ κελαδούσα;
 Ἡ κανένα λουλουδάκι
 Σὲ ὠραῖο περίβολάκι
 Μυρουδιά νὰ ἐσκορπούσα;
 Ἡ νὰ ἤμουν ἀεράκι
 Νὰ φυσῶ μέσ' ἐτὰ κλαδιά;
 Ἡ κανένα ποταμάκι
 Νὰ κυλῶ ἐτὴ λαγκαδιά;
 Μὰ χωρὶς πολλὰ-πολλὰ,
 Δὲν θὰ ἦταν πιὸ καλὰ,
 Παιδί νάμουν μικρό,
 Ἐστὴς μαμάς τὴν ἀγκαλιά
 Μὲ παιγνιδία, μὲ φιλιά,
 Νὰ περνῶ τὸν καιρὸ;
 ἈΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἡ Λενέττα κάπως ἠσῶχασεν.
 Ἀγαπᾷ πολὺ τὸν «Οὐμ Γκὺ» (τὸν
 θεῖον Γκὺ), ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν
 ἀρνᾶται εἰς τὴν χαριτωμένῃν μικρούλαν.

Τῷ ἐξηγοῦν τί συμβαίνει, καὶ ὁ Γκὺ
 ἀποφαίνεται ὅτι εἰμποροῦν ἐξαιρέτα νὰ
 πάρουν μαζί των καὶ τὴν Λενέτταν.

Ἡ μικρούλα ἀγκαλιάζει τὸν λαίμῳ
 τοῦ καλοῦ τῆς «Οὐμ Γκὺ». Ἡ Εἰρη-
 νούλα τα καταβαλεῖ.

— Μὰ ἐπιτέλους, ἐρωτᾷ ὁ Γκὺ, τί θὰ
 πάθῃς ἂν πάρωμεν μαζί μας καὶ τὴν Λε-
 νέτταν;

Εἰς αὐτὸ δὲν ἀποκρίνεται ἡ Εἰρηνούλα.
 Τελοσπάντων ἡ ἀναχώρησις ἀποφασί-
 ζεται.

Ἀφ' οὗ ἐφίλησαν τὴν Γουίλελμίναν,
 ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ τα συνοδεύσῃ, τὰ
 τρία παιδιὰ ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν ἑπαυλιν.
 Ἡ Μίς, ἰσταμένη πλησίον τοῦ παραθύ-
 ρου, τὰ παρακολουθεῖ διὰ τοῦ βλέμματός.

Ἀνεχώρησαν. Ἡ Εἰρηνούλα ἐπάνω
 εἰς τὸ ἀλογάκι τῆς, ἡ Λενέττα εἰς τὸ
 μεγάλο ἀλογάκι, μαζί μὲ τὸν Μπαμποῦ,
 κατευχαριστημένη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς.

Ἡ Μίς κλείει τὸ παράθυρόν τῆς.
 Ἡ Γουίλελμίνα, εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς,
 λυεῖ καὶ καθαρίζει τὸ τουφέκι τῆς.

Μόλις εἶχον ἀπομακρυνθῆ οἱ ἵππεις ἔ-
 ως πενήντα μέτρα, ὅταν ἡ Εἰρήνη στα-
 ματᾷ ἐξαφνα τὸ ἀλογάκι τῆς, ἀφιπτεύει,
 λέγει ὅτι τῆς πονεῖ τὸ κεφάλι, καὶ θέλει
 νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι.

Ὁ Γκὺ θυμῶναι:

— Νὰ τα μάς!.. Μὰ τί ἐπάθεθ πάλι;
 Ἡ Λενέττα κλαίει. Μαντεύει ὅτι ἡ
 διασκέδασις ἐματαιώθη, ὅτι ἡ Εἰρηνούλα
 θὰ ἐπιμείνῃ...

«Αλλ' ή Ειρηνοόλα δέν δίδει μίαν πεντάραν διά τήν μομφήν του αδελφού της. Τό ήσυχον ύφος της αυτό μαρτυρεί. Προχωρεί μέ μικρά βήματα, κρατούσα από τό χέρι τήν Λενέτταν.

Τό παράθυρόν της Μίς είνε κλειστόν· ούτε ένας ύπηρέτης είνε τήν αλλην. Κανείς δέν είνε τά παιδιά επιστρέφοντα.

Η Ειρηνοόλα κυττάζει προς στιγμήν τήν μικράν της εξαδέλφην, ή οποία εκπλήσσεται πολύ διά τήν σιωπηλήν αυτήν εξέτασιν. Τί σημαίνει άρά γε; τί θέλει νά της είπη ή Ειρηνοόλα;

— Λενέττα, της λέγει χωρίς διαταγμόν αντί νά πάμε

ριστάσεις ηνύνησαν τήν παρακοήν της. Είς τό Ζωννεστράαλε, νομίζουν ότι είνε μέ τόν Γκυ. Ο Γκυ πάλιν, ή οποίος δέν θά επιστρέψη παρά τό βράδυ, είνε πεπεισμένος ότι ή αδελφή του και ή εξαδέλφη του εὐρίσκονται ασφαλισμένα: είνε τήν έπαυλιν.

Μέχρι της επιστροφής λοιπόν των κυνηγών, κανείς δέν θά υποπτευθή τήν απόδρασιν.

— Τή μαμά, τόν μπαμπά, τή Λιάνα, δλους, δλους θά τους ιδούμε! έπαναλαμβάνει παιθρως ή μικρούλα. Τί χαρά! Α, τώρα ή Λενέττα είνε ευχαριστημένη· πάει πιά, έξοθώμασε! ...

— «Ελα! χόπ! φωνάζει ή Ειρήνη, τοποθετούσα τήν μικράν επί του ίππου. Τώρα είμεθα

κόλως· όταν όμως είδεν έξαφνα τά δύο κοράσια, δέν ήμκόρεσε νά συγκρατήση έν επιφώνημα εκπλήξεως.

Η Λενέττα, περιχαρής, κατενθουσιασμένη, έτρεξε κ' έρρίφθη είνε τάς άγκάλας της.

— Πάμε, πάμε γρήγορα νά ιδούμε τή μαμά! έλεγε. Πάρε μέ μαζί σου. Η Ειρήνη τό είπαν...

Η Γουίλελμίνια εκύτταζε τήν μικράν Παρισινήν, από τήν όποίαν έπερίμενε μίαν εξήγησιν.

Η Ειρηνοόλα, ή οποία, διά πολλούς λόγους, δέν ήθελε νά φύγη παρά μαζί μέ τήν Γουίλελμίναν, ήρχισε νάμφιάλλη περί της έπιτυχίας του διαδήματος της.

Τό σοβαρόν και ήρεμόν πρόσωπον της Βοεροπούλας τήν έστενοχώρει πολύ, τήν έφερν είνε άμνησιν.

«Αφ'ού έσκέφθη όλίγας στιγμάς, τέλος είπεν:

— Απεράσισα νά υπάγω νά εύρω τόν πατέρα μου, ή τουλάχιστον τήν θείαν Παυλίαν, διάτι νομίζω ότι έμπορώ νά περιποιημαι κ' έγώ τους πληγωμένους, όπως ο Χανς και ή Έλζα.

— Εεύρετε πού είνε;... Εεύρετε τόν δρόμον; ήρώτησεν ήσυχως ή Γουίλελμίνια.

Η Ειρηνοόλα έκοκκίνισεν. Έδω ήτο τό εμπόδιον, έπρεπε νά τό υπεράκμψη μέ κάθε τρόπον.

— Όχι, είπε, και γι' αυτό σας έπερίμενα.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατά τό γαλλικόν του Paul Roland]

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ

(Συνέχεια - Ιθα σελ. 65)

Δέν πρόφθασι νά τελειώσω τόν λόγον μου, μπρρρρ! τί μόρα ήταν έκείνη! Ξέσπασε τά παιδιά όλα 'ς τά κατάρτια και 'ς τά σχοινιά. Μάϊνα παπαφίγκο! μάϊνα φλόκο! μάϊνα γάμπιες! μάϊνα μαϊστρά! μάϊνα τρίγκο! όλα τα μαϊνάραμα· μά τί τό θρελος; ή Μαύρη Θάλασσα ήταν άγριεμένη· τά κύματά της, τότε άνοιγαν σαν νά τήν έρροφούσαν τήν Βαγγελίστρα, κ' έβλέπαμε τότε απ' έδω και απ' εκεί δύο τοίχους από θάλασσα, ψηλούς σαν τό κατάρτι της Βαγγελίστρας, και τρέμαμε μή σπάσουν καμιά στιγμή και μας παραχώσουν για πάντα· τότε μας σήκωναν ψηλά ψηλά και μας έπετούσαν σαν καρυδόφυλλο. Μας έσκουνοτούσαν προς τήν στερηά κ' έβλέπαμε τήν άγρια άκρογιαλιά μέ τους βράχους της, που τήν έκαμναν άκομη άγριώτερη οι μεγάλοι σαν βουνά σωροί καρθούων που είχε 'ς τά χαμηλά μέρη, για νά πάγουν τά καρδάβια

νά φορτώσουν· αλλά τό κακό ήταν πού 'βράδυαζε· όσο είνε ήμέρα κάτι κάνει κανείς· παλεύει εσον μπορεί· αλλά τήν νύκτα ή Μαύρη Θάλασσα είνε δέκα φορές φοβερώτερη και σαν νά μήν έφθανεν αυτό, έπιασε και χιόνι. Δέν βλέπαμε πού πηγαίναμεν ή Βαγγελίστρα έτριξε, έδογκούσε· έξαφνα τά κύματα άρπάζουν απ' τήν κουβέρτα τήν βάρκα και φεύγουν. Ο Μπαρμπασταμάτης τότε έρχεται και μου λέγει:

— Αν πάμε έτσι, σε μισή ώρα θά πάμε 'ς τό ρούντο· πρέπει νά κάμωμε χύσι, Καπετάν Νικόλα.

— Χύσι! είπα μέ τόν νούν μου· ήταν χρέος μου νά το γλυτώσω τό ξένο πράγμα· αλλά σαν βούλιαζε τό καρδάβι, θά χάνονταν και τό σιτάρι και τό καρδάβι και άσες φυγές ήμεϊς· αν κάμωμε χύσι ίσως γλυτώναμε κ' ένα μέρος από τό σιτάρι. Έπήρα λοιπόν τήν απόφασι.

— Χύσι, παιδιά! φωνάζω· κ' οι ναύται έσπασαν τες μπουκακάρτες, άνοιξαν τ' άμπάρι όπου ήταν χυτό τό σιτάρι, και έχυναν κ' έχυναν μέ τους κουβάδες 'ς ή θάλασσα. Η Βαγγελίστρα ελαφρώθηκε λιγάκι· τό καλό ήταν πού δέν έκαμνε νερά και ή σεντίνα ήταν άδεια· αλλά έσκαμπανάβαιρνε· τί σκαμπαναβάρισμα ήταν εκείνο, Χριστέ μου! ή θάλασσα έγιγε πιδ άγρια και τά κύματα πιδ 'ψηλά, και μας σκουνοτούσαν όλο 'ς τήν στερηά.

— Παιδιά, δέν πάμε διόλου καλά!... είπεν ο Μπαρμπασταμάτης μέ άναστεναγμόν.

Τά κύματα μέ τέτοια λύσαν έσπαναν 'ς τήν πρύμνην, πού κάθε φορά ταν τιμονιέρη τον έδένανε 'ς τό διάκι για νά μή τον άρπάξουν· μερικοί από τους ναύται, κονδυλώντας και πέφτοντας, έπήγαιναν έως κάτω είνε τό είκονοστάσι κ' άναβαν τήν κανδύλα του "Αη-Νικόλα και τούταζαν λαμπάδες ίσα μέ τό μόγι των για νά τους γλυτώση. Αχ! σε τί δουλειά θά βρίσκονταν ο "Αη-Νικόλας είνε τήν βραδυά! μα ποιόν νά πρωτοκουόση ο μεγαλόχαρος, πού νά πρωτοπροθάση;

— Παιδιά, παιδιά, 'ς τάνοιχτά όσο

μπορείτε γιατί 'γαθήκαμε! έρώναζε σε λίγο μέ φωνή γεμάτη άπέλπισία ο Μπαρμπασταμάτης.

Σ' τάνοιχτά! ένας λόγος είνε· μ' άκουσε τιμόνι ή Βαγγελίστρα; ήταν σαν άτι που δέν άκούει χαλινάρι, και τρέχει, τρέχει ξεφρονισμένο 'ς τόν κρεμόν· έτσι και ή Βαγγελίστρα έτρεχε κατά πάνω 'ς τους βράχους.

Έξαφνα βλέπομε ένα μαύρο μαύρο ήσκιο έμπρός μας και πριν νά νοιώσωμε τί ήταν... κράν!

— Άοι! μιά τρομερή, μιά άπέλπισμένη φωνή έμπήξαμε δλοι, κ' εύρεθήκαμε μέσο 'ς ταφρισμένα κύματα, πού μας κουκούλωσαν.

— Άι είπαν μέ τρόμον τά δύο εγγόνια του Καπετάν Νικόλα μέ πιασμένην άναπνοήν.

«Αφού τραβήκαμε άπάνω τους νεκρούς νά μή μας του; πάρουν τά κύματα.» (Σελ. 78, στήλ. 6.)

τέσσερας ναύτας και τόν μούτσον κατόπι μου, αφού τους έστρηγούρισε· όταν ήλθα 'ς τόν έαυτόν μου από τήν παραλαλήν και τους είδα, είπαμε τά όνόματά μας και γνωρισθήκαμε μέ κλάμματα.

Τότε αρχίσαμε νά φωνάζωμε μέ τά όνόματά τους και τους άλλους συντρόφους μας:

— Γιάννη! Δημήτρη! Κωνσταντή! Μιχάλη! Στρατή! Μπαρμπασταμάτη! και τους άλλους· αλλά τίποτε· καμμία απάνκρι!

Φωνάζωμε πάλιν, ξαναφωνάζωμε ο μούτσος άρχισε νά κλαίη πικρά και νά φωνάζη τόν πατέρα του, τόν Μπαρμπασταμάτη.

«Αχ! αυτά τά πράγματα δέν λέγονται μέ λόγια· βράλετε μέ τόν νούν σας εξ ανθρώπους επάνω είνε ένα βράχον· τής

Μαύρης Θάλασσας· Δεκέβρη μήνα, σε νύκτα χιονισμένη, νά γυρεύουν τους συντρόφους των, νά μή ξεβρουν· ζούν; πνίγηκαν; νά κάμη ένα κρύο πού νά παγώνη τήν αναπνοήν 'ς τά μουστάκια, και νά τουργουρίζου κατάμουσχεμένοι. Αφησε πλέον έμένα πού έθαμπόνοια μέσο 'ς τό σκοτάδι τήν Βαγγελίστρα μου, σαν ήσκιο, νά παραδέρνη 'ς τά λυσσασιμένα κτυπήματα των κυμάτων, πλαγισμένη 'ς τόν μαύρον έκείνον όγκο, τόν άγριον βράχον.

Αλλά πάλι έδόξασα τόν Θεόν πού 'γλύτωσα· είνε γλυκειά, παιδιά, ή ζωή, και μονάχα αυτή δέν ξαναγίνεται· κ' ενώ στρυμωγθήκαμε και οι εξ είνε μίαν γούβαν του βράχου, και σφιγγόμασθε για νά ζεσταθώμε, έγώ, για νά παρηγορήσω τόν έαυτόν μου, έλεγα μέ τόν νούν μου:

— Φθάνει πού έζησα· ξανακάτω άλλο καρδάβι. Μα αυτούς πού πνίγηκαν άπόψε, ποιος θά τους ξανακάμη!

Ο μούτσος έρώναζε μέ κλάμματα πού ράγιζαν τήν καρδιά· ήθελε νά πάγη, νά βρην τόν πατέρα του· μά 'ς τό σκοτάδι έ-

«Ο Γκυ πέρισε τήν Λενέτταν είνε τήν άγκάλαν του.» (Σελ. 75, στήλ. 7.)

«τό κυνήγι, έρχεσαι μαζί μου νά πάμε νά βρούμε τόν μπαμπά σου και τή μαμά σου;

— Ναι, ναι. Μά... από πού θά πάμε;

— Από έδω. Έγώ ξεύρω τό δρόμο. Θάνεβης 'στο άλόγο μου και θά σε οδηγήσω... Θα περιμείνωμε και τή Γουίλελμίνια, πού σε λίγο θά περάση.

— Τή Γουίλελμίνια;... Ναι, ναι! είπε χαρούμενη ή Λενέττα.

Αυτό λοιπόν ήτο τό περίφημον σχέδιον της Ειρήνης, και δι' αυτό τήν ένωχλούσεν ή εξαδέλφη της!

Αλλ' ως έξυπνη κόρη που ήτο, οίκονόμησε τό πράγμα είνε τήν έντέλειαν.

Αφ'ού έρριψε τελευταίον βλέμμα είνε τήν έπαυλιν, — ήσυχην πάντοτε, — ή Ειρηνοόλα έγύρισεν όπισω. Μαζί της και ή Λενέττα.

Τώρα ακολουθούν τόν γλοερόν δρομίον, απέξω από τό δάσος των ίταών. Τό άλόγακι περιπατεί σιγά. Τά κοράσια συνμιλούν χαμηλοφώνως.

Τό σχέδιον της τολμηράς Παρισινής έπραγματοποιήθη καθολοκληρίαν. Αί πε-

μακρού... μπορούμε νά καθαλιέθωμε. Μία μεγάλη πέτρα εκυλίσθη πλησίον της τάφρου. Η Ειρήνη αναδαινει και κάθεται είνε τό έρίππιον.

— Πιάσο καλά, Λενέττα!

Η μικρούλα πιάνεται και μέ τά δύο χέρια από τήν χαιτην. Και έμπρός! Ο καλ πασμάς άρχίζει επί της βελουδίνης χλόης.

Μετά μισήν ώραν, ή Ειρηνοόλα σταματά, άφιπτεύει, δίνει τό άλόγακι της είνε ένα δένδρον, και λέγει καταβιάζουσα τήν Λενέτταν:

— Ας περιμείνωμε τή Γουίλελμίνια... Σε λίγο θά περάση από έδω.

Τό ήξευρε καλά, διότι χθές είχεν άκούση τήν Γουίλελμίναν νά λέγη είνε τόν Μπαμπά, ότι τό πρωτ θά ξεφυγεν από τό Ζωννεστράαλε και θά έπερνούσεν από τό δασύλλιον των ίταών.

Τώντι, περί τήν ογδόην ώραν, ο Μαρμπής και ή Κάννα εφάνησαν μακρόθεν.

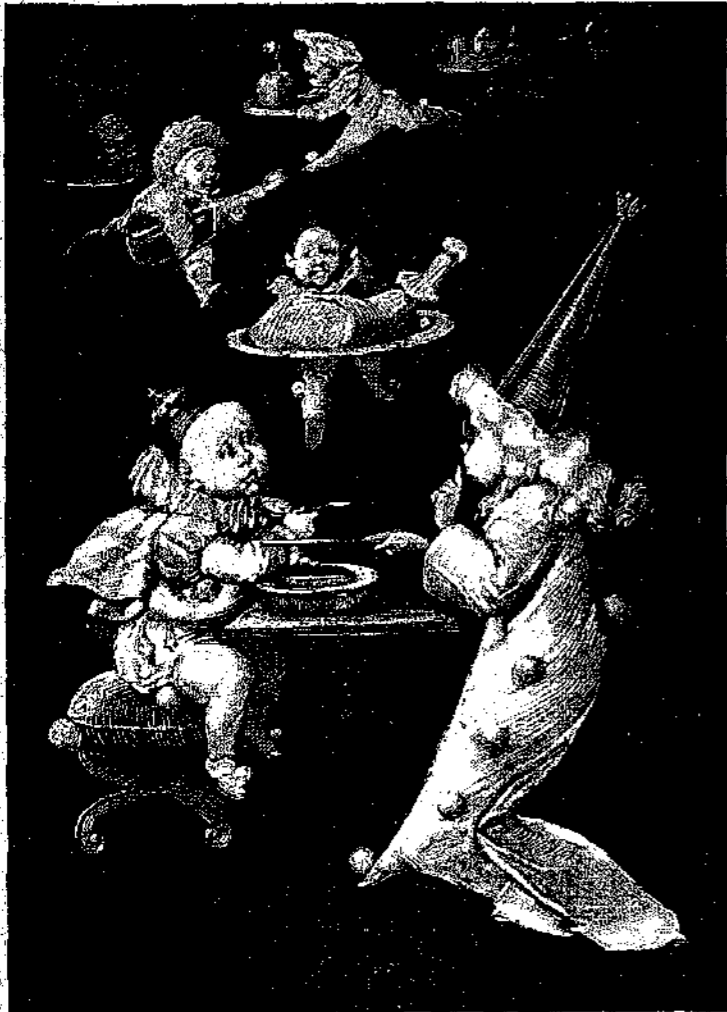
— Καλήμέρα, Γουίλελμίνια! έρώναζε παιθρως ή Ειρηνοόλα.

Η Βοεροπούλα δέν εξεπλήσσετο εύ-

καίνο θα κρημνίζονταν από τον βράχον και θα τσακίζονταν, και δεν τον άφηκα. Τρεις ώρες, τρεις ατέλειωτες ώρες έμείναμε εκεί στρυμωγμένοι, όσο να φωτίση όταν έφώτισε, τότε πείρα ήταν σπαργμός ψυχής σκαρφαλώσαμε 'ς τον βράχο, κατεβήκαμε προς το μέρος της θάλασσας και τί είδαμε ; δεκα κορμιά σκορπισμένα 'ς τες σχισμάδες των βράχων' άλλοι ήσαν πνιγμένοι και άλλοι σκοτωμένοι, γιατί τους είχε κτυπήσει το κύμα 'ς τον βράχον και είχε ανοίξει το κεφάλι των. Ο Μπαρμπασταμάτης κείτονταν ανάσκελα σε μια πέτρα με τα μάτια όλάνοικτα - ο μούτσος έπληγε και τον έσκουνη-

σε, γιατί θάρρεψε πως ήταν ζωντανός : — Πατέρα ! πατέρα ! σήκω ! Τόν έσήκωσα, αλλά πάλιν έπεσε χάμου, και ο μούτσος έβαλε πάλι τους θρήνους . . . "Αχ ! οι πεθαμένοι δεν σηκώνονται ! όπως δεν έσηκώθη ποτέ πείρα κ' η Βαγγελίστρα μου, που την είχαν κάνη θρύμματα ως το πρωί τα κύματα 'ς τον βράχον, και τα πανιά της, τα σχοινιά της, τα κατάρτια της, η καρίνα της όλα σχισμένα λιανοκομμένα, ήσαν σκορπια 'ς την ακροθαλασσιάν. Είχεθα πιασμένοι από το κύμα, τα ρούχα μας είχαν κοκκαλιάσει επάνω μας, και, αφού τραβήξαμε άπάνω τους νεκρούς να μή μας τους πάρουν τα

κύματα, είπα : — Πάμε 'ς τη Μήδεια, παιδιά, να εύρωμε τίποτε φορέματα ν' αλλάξουμε, και να στείλωμε μαζί να πάρη τους πεθαμένους μας, για να τους θάψουμε. Είδαμε κ' επάθαμε όσον να πάμε 'ς τη Μήδεια' όπου κι 'αν περνούσαμε βόται, αγνάθια, τριβόλια' φοβερός άγριότοπος κ' η στερητή σαν την θάλασσα' αλλά ήταν ανήμερα του Αγίου Νικολάου και τα χάνια ήταν κλειστά, γιατί όλα ήταν 'ς την έκκλησιά' τι να κάμωμε ; μπορούσαμε ήμας να περιμένουμε, έτσι που ήμασταν ; θα έπονταιζαμα. ("Έπειτα το τέλος.) ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ο Φασουλάκης - Δόν Κιχώτης είχε υποχεθή εις τον πιστόν του ίπποκόμον, ότι θα του χάριζεν ένα νησί και θα τον έκαμνεν Ηγεμόνα.

Ο δούκας είχε ένα νησάκι, και διά να γελάσει, το έχαριζεν εις τον Φασουλάκην. Αμέσως ο Φασουλάκης, πιστός εις την υποχεσίον του, το χαρίζει του Σάντσου και τον διορίζει Ηγεμόνα.

Πρώτη δουλειά του Σάντσου, μόλις έπληγε 'στο νησάκι του, ήταν να διατάξη το γεύμα.

Του στρώνουν λοιπόν ένα τραπέζι με όλα τα φαγητά του κόσμου, και ο Σάντσος κάθεται και ετοιμάζεται νάρχιση το φαγοπότι.

Αλλά να, παρουσιάζεται ένας άνθρωπος με μακρύ φόρεμα, με γυαλιά και με μυτερό καπέλο.

Ήταν γιατρός. Μόλις ο Σάντσος δοκιμάζει το πρώτο πιάτο, ο γιατρός σηκώνει το ραβδί που κρατούσε, και ένας ύπηρετης πέρνει το πιάτο.

Αμέσως φέρνουν του Σάντσου άλλο πιάτο. Ο « Ήγεμών » τρώγει λιγάκι, ο γιατρός σηκώνει το ραβδί, και το δεύτερο πιάτο φεύγει σαν το πρώτο.

— Μά εγώ πεθαίνω της πείνας ! φωνάζει ο κακομοίρης ο Σάντσος : αφήστε με να φάγω και εκείνην την πέρδικα !

— Θεός φυλάξει ! φωνάζει ο γιατρός : αυτά είνε πολύ βαρεία φαγητά, και αν άρρωσθήσετε, τι θα γίνη το νησί ; "Όσο είμαι ζωντανός, δεν θα σας άφισω !

— Μά γιατί, κύριε γιατρέ ;

— Διότι ο Ίπποκράτης, ο περίφημος Ιατρός, το άπαγορεύει ! Φαντασθήτε τώρα το θυμό του Σάντσου όταν άκουσε αυτά τα λόγια.

— Α, έτσι είνε ; είπε. Λοιπόν, κύριε γιατρέ, σάς παρακαλώ να ξεκουμπισθήτε από εδώ άμέσως, είδεμη θα σηκωθώ και θα σας πετάξω έξω με τις κλωτσιές.

Ο γιατρός δπου φύγη-φύγη.

— Και τώρα, λέγει ο Σάντσος, ή θα με άφισετε να φάγω με την ήουχία μου, ή θα παραιτηθώ !

[Συνέχεια προσεχώς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΛΕΞΙΓΡΦΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΑΧΑΙΟΥ

Λεξιγράφος:— Το χαρακτηριστικόν του Λεξιγράφου, — όπως κάθε Γράφου, — είναι ότι βασίζεται μόνον επί του ήχου, παραβλεπομένης της ορθογραφίας.

Διαίρη κατά βούλησιν την ζηουμένην λέξιν εις δύο ή περισσότερα μέρη, έκαστον των οποίων ναποτελή άλλην λέξιν, όριζω συντόμως και αι νηματωειδώς εν έκαστον των μερών, και έπειτα όριζω βραχίως τδ έκ των μερών τούτων άποτελούμενον σύνολον.

Παράδειγμα: " Η λέξις Φιλοδότης εμπορεί να διαιεθη εις τδ έξής μέρη: Φι λά, Δελφοί, α, έκαστον των οποίων, διά του ήχου και ανεξαρτήτως της ορθογραφίας, άποτελεί άλλην λέξιν. " Ο Λεξιγράφος ούτος εμπορεί να διατυπωθί ως έξής:

Πήρω πρώτα θνα γράμμα και μια νότα μουσική, πάλιν έπειτα άρχισμα, με τον όνομαστή. Τέλος άλλο ένα γράμμα, και χωρίς να τδ νοήση πάλιν ένα σου σμαρτίον, όπου λέει " άπορήση.

Καθώς βλέπατε, ο όρισμός των διαφόρων λέξεων δεν είνε έδώ ανάγκη να γίνεται έκτενης, όπως εις τδ άπλό Αίνιγμα, διότι ο λυτής βοηθείται εις την λύσιν από τδν συνδυασμόν των λέξεων τούτων. Έν, παραδειγματος χάριν, άποτελή μέρος ενός Λεξιγράφου και η λέξις χρόνος, αυτή δεν είνε ανάγκη να όρισθί τδσον έκτενώς όσον την άφισαμεν εις τδ άπλον Αίνιγμα Χρόνος. Ο κώνιον αυτός ισχύει δι' όλα τα είδη των συνθέτων Πνευματικών Άσκήσεων, εις τας οποίας αι διάφοροι λέξεις όρίζονται συντόμως και γενικώς.

" Άλλη διατύπωσις Λεξιγράφου, και η συνθεστέρα :

Το πρώτον μου τί προσάγει, λέμπε το δεύτερον μου και τδ τρίτον γοργαλιέρον εις το σύνολόν μου.

(" Ελάρος — έλα, ρως)

Κάποτε όμοις ο Λεξιγράφος διατυπώται και λογοπαικτιδώς παραδειγματος χάριν:

Έν το τί ως λέξιν μίασ θιωρήσης; " Όσομ τι κροκό λαν φά γνωρίσης.

" Έδώ ο αίνιματοποιός παίζει με τας λέξεις εν τδ νήδω, τας οποίας, αν θεωρήσωμεν, δικως λέγει, ως μίαν, αποτελούμεν τδ θνομα Άνθρώπος.

Συλλαβογράφος. — Το άνωτέρω παράδειγμα είνε μάλλον Συλλαβογράφος, ο οποίος δεν διαίρεται από τον Λεξιγράφον, παρά μόνον δι' η ζητουμένη λέξις διαίρεται έκτακριθώς εις τας συλλαβάς της; έκάστη των οποίων άποτελεί άλλην λέξιν.

" Άλλο παράδειγμα Συλλαβογράφου:

Το πρώτον μου είνε σύνθετος, ζών το δεύτερον μου και εις τού; κήπος πάντοτε βλέπει το σινολόν μου.

(" Άνθος — αν, θός.)

" Η λέξις πρέπει να χωρίζεται εις τας συλλαβάς της κατά τούς κανόνες του συλλαβισμού. Παραδειγματος χάριν, η λέξις Άναγίας γίνεται Συλλαβογράφος μόνον αν χωρισθί ως έξής: "Α - να - η - ά - σ. " Αν όμως χωρισθί ούτω: "Α - αν - ή - α - σ, τότε γίνεται Λεξιγράφος.

" Ιδού και άλλος Συλλαβογράφος, με ώραϊον και πρωτότυπον διατύπωσιν, η οποία πάντοτε πραγματοποιείται:

Έπειρα τείρα γοργαλιέ, π' έπειρα τείρα ποτάμι. Κε' είδα την ήχθη του θεού ή ηλόημο να κείνη

(Καλάμι — κά, λά, με.)

(" Έπειτα συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

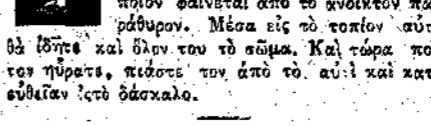
Πατήρ: — Βλέπεις, πάντα με τη βροχή θγαίουν το μαντήριον . . .

Τίος: — Γι' αυτό, μπαμπά, έχουν σχήμα δμ-θρέλλας ;

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ « ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ »

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥ ΦΥΛΑΧΑΙΟΥ

Πρέπει να γυρισωμεν την εικόνα άνωθεν άνάποδα, διά να ανακαλύψωμεν τον άμελή Γεωργάκην. Το κεφάλι του άκουσθί εις το επάνω μέρος της κυλιθρόνας, εις την άκρίαν κάθεται η μητέρα του, και είνε ένα κορμάκι σου τούτου, τδ όποϊον φαίνεται από τδ άνοικτόν παράθυρον. Μέσα εις τδ τοπίον αυτό θά ίδωμεν και όλον του τδ σώμα. Και τώρα που τον ήύρατε, πιστός τον από τδ αυτί και κατ' εδύειαν 'ς τδ δάσκαλο.

Φίλη μου Αικατερίνη Π. Δ. εις τδ 8ον φυλλάδιόν σου: ένέκρινα τδ ψευδώνυμον έρως τδθ Κάμτσου, και αυτό θά έχρη εις τδ έξής. " Αν θέλεις να τδ αλλάξω, διά να πάρη έκείν' που έπιθυμεί ο πατέρας σου, πρέπει να συμμορφωθί με τον Κανονισμόν των ψευδώνυμων.

Φίλε μου Γ. Β. " Ορτενζιάτε, δεν έλαβα την προηγουμένη σου έπιστολήν, και φαίνεται ότι θά παρέπεσον εις τδ Ταχυδρομείον. Και εκ δού ψευδώνυμα, τα οποία προτινεις, είνε άκατάλληλα διά τδν κύκλον μας, και σε παρακαλώ να μου στείλεις άλλα, παιδικώτερα . . . μ' έννοσις.

" Η Άμεσάβλητος Καρφία μου συνιστά ένα πτωχόν και φιλόμοσον κορίτσι, τδ όποϊον με άπειρον τέρψιν άνεγίωσκε τα φυλλάδιά μου, και έχει μέγallon πάθον να γίνη συνδρομητρια. " Όπως διά τούς άλλους, έλπίζω ότι και δι' αυτήν θά εύρηθί κανείς η χαμμία εκ των φίλων μου, πρόθυμος να την έγγράφη.

Πραγματικώς, Λευκοθέα Κλωσίδου, εις τούς τελευταίους Διαγωνισμούς έθραβεύθησαν περισσότερα άγόρια, και δι' αυτό εις τούς νέους πρέπει να φιλοτιμηθών τα κορίτσια και να βάλουν όλα τα δυνατά των. Διατί μου έστειλες Πνευματικώς Άσκήσεις πριν προηρηθί τδ Διαγωνισμός; — Δεν έστρωσε τδ ψευδώνυμόν σου και δεν ήξευρω πως ήθελες να δημοσιευθών αι πληροφορίες σου.

Εύγε, εύγε εις την Νουσταλήν Έλληνίδα [ΕΕΕ]. Μού έστειλαν 8 φαγάκια και άνετίωσα τη συνδρομήν του πτώχου παιδιού της. Κωνσταντινουπόλεως, τδ όποϊόν η ίδια είχε έγγραφη και πέρνει, — καθώς τδ ένθυμείσθε βέβαια, διότι τοιαύται πράξεις δεν λησιμονούται ποτέ.

Διατί όχι, Ίδαριχή Γ. Λυκίτης; Εύχαριστός θά δεχθώ τδ άδελφήν σου, αλλά πρέπει να συμμορφωθί πιστώς με τδ Κανονισμόν των Ψευδώνυμων. Εις την 12ην Κυριακήν δεν εμπορείς να λάβης μέρος, διότι παρήλθεν η προθεσμία.

Ασκήσιν Κίτων [ΕΕ] διά τήν χαριτωμένην έπιστολήν. Άλήθεια, σου έδημοσίευσα προτάσεις περί ανταλλαγής Μ. Μουσικών δύο φορές; " Αν έγινεν αυτό τδ λάθος, βέβαια δεν είνε ιδίον μου' ου θά μου έγγραφες τδ τίμα ψευδώνυμα εις δύο έπιστολάς.

Ωραϊον εύχαριστήριον έπιστολήν, πλήρη εύγενών αισθημάτων αγάπης και εύγνωμοσύνης, άπηθύνη διά τού Γραφείον μου τδ πτωχόν παιδίον της Καρφίας: πρός τόν έν Άλεξανδρεία Σύλλογον «Νεότης», διότι τδ ένέγραφε και πέτος εις τήν « Διάπλασιν ». Είμαι εύτυχής που έχω φίλους εύεργετούτας και φίλους εύγνωμοσύνας.

Εύχαριστώ τήν Κλάδον Μυροίτης και τούς λοιπούς έν Λεωνίδην φίλους μου, οι όποιοι έδωσαν Σύλλογον υπό τδ θνομα " Έλπίς προς διάδοσιν του περιοδικού μας. " Ελπίζω ότι θά έργασθών με ήλην και θάναδείξουν τόν Σύλλογον των έφάμιλλον κατά τδ έργα προς τούς λοιπούς.

Πολυέστη Μ. Χαρίτου, η δραχμή διά τδ ψευδώνυμον έλήθη, αλλά πρέπει να μου δώβη και μερικά ψευδώνυμα της άρσεαίας σου, διά

να σου έγκρίνω τδ καταλλήλοτερον. " Από τήν πρώτην σου έπιστολήν ένόησα πόσον θά διακριθής εις τδν κύκλον μας.

" Όχι, Μολών Λαβί, αν θά έκδώσω και πέτος μερικά δωδεκασειδή φυλλάδια, αυτά θά έδίνε δια λογαριασμόν του περιουσιού έσκαποβιατός. Διά τδ ίφρετινόν δεν θά έκδώσω φυλλάδια δωδεκασειδή, διότι η δαπάνη θά ήτα υπερβάλλουσα, άρ' ου ίδωμεν πέτος τόσα δώρα εις έγγραφόμενους και εις έσκαποβιατούς.

" Άργησα πολύ να σου άπαντήσω, Γεράσιμη Λασκαράτε, διότι τώρα μόλις έλαβα καιρόν να γανυώσω τήν συλλογήν των ποιητικών σου δοκιμαίων. Σε συχαίρω διά τήν ώραϊαν γλώσσαν και τήν τεχνικωτάτην στοιχογραφίαν. Τα θέματα όμοια που πραγματεύεσαι, μου έφάνησαν κοινά και έννητανμένα. " Έχε υπ' όψει σου, ότι ο τρώχων ή πρέπει να έχη να μας είπη κάτι τι νέον, η να εμπορή να έκφράξη τδ παλαιόν υπό νέαν άνωμορφώση. Αυτή είνε η πρωτοτυπία, και κυνήγησέ την, αποφεύγων τας μιμήσεις.

" Εμίση της Βουγάρας, η δραχμή σου έλήθη και αυτό τδ ψευδώνυμον σου έγκρίνω, προς άντικατάστασιν του πρώτου. Η προτασίς σου εις τδ προσεχές, διότι πολλοί προηγουμένοι και δεν έχω τόπον.

Καλοθρομμένη Γάτε, σου έγκρίνω τδ νέον σου ψευδώνυμον. Σου έστειλα β, τι έκήχησες.

Δεν περάζει, Μικρά Βιολίστρια, αν έχασες τον όρθρον της άποδείξεώς σου. " Εγώ τον εύρω καλά είνε ο 1889, και β, τι περβιά ο άρεθμός αυτός, θά φροντίσω να σου τδ στείλω χωρίς να τδ ζητήσης. Τδ ίδιον θά κάμω δι' άλλου.

Βασίλειδ των Ναυτιών, έστειλα β, τι έκήχησες, αι δε προτάσεις σου θά δημοσιευθών εις τδ προσεχές. " Ο περί ου μ' έρώτας διαμένει εις Amiens (France) και με αυτήν την διεύθυνσιν πηγαίνει η έπιστολή. Τα κειμήλια ώραϊα και τδ " Πού είνε από τδ ώραϊότερα έξ έσων μου έστειλες.

" Απαράδεκτα τδ παρτίονα, Όθελίσις της Κλεοπάρας, διότι εις έλας τας έπιστολάς σου άπτήνησα. Αι προτάσεις σου θά δημοσιευθών εις τδ προσεχές. Μού φαίνεται περιττόν ναλλάξη ψευδώνυμον. Γραμματόσημα άσφραγίστα εμπορείς να στείλλεις αντί χρημάτων, όταν τδ ποσόν είνε μικρόν.

" Ο κ. Φαίδων εύχαριστεί τούς φίλους μας, όσοι τον συνεχάρησαν διά τήν άπόκτησιν θυγατρίου, και διαβιβάζει εις όλους από έν εύχαριστήριον σουά τής δρακούλας, δ' τας ώραϊάς των εύχάς.

Διά τελευταίαν φοράν ύπεθυμίζω δι' την 15 Μαρτίου λήγει η προθεσμία του Διαγωνισμού του Έσκαποβιατός.

" Έγκρίνωσα τδ ψευδώνυμά των, δέγομαι μετά χαράς εις τήν αλληλογραφία μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου, τους νέους μου φίλους: Μαύρον Ίαποτήν (+ * *), Βίκαϊρα Ούγγω (Κ. Γ. αυτό σου έτέλεξα: τδ Παιδικόν Πνεύματα που μου έστειλες, πολύ κοινά: δεν έχεις τίποτε καλλίτερον); Αμιλικαν Βάρχαν (Κ. Π. αυτό ήτο τδ καλλίτερον) Δουρφόρον του Διδε (Η. Τ.) Ρόδιον Ίαποτήν (Φ. Φ.) Βράχον της Θαλάσσης (Μ. Μ.) Κωρδύκειον Άντρον (Δ. Α.) Τψηλόν Καύχασον (Ο. Κ. αυτό ήτο ελεύθερον) Μικρασιατίδα (Ι. Ε. χάρην των λύσεων έστειλα) Φαεινόν Άπτόρα (Δ. Ε. τώρα εμπορείς να ποιηθώθης, λαμβάνων ένεργόν μέρος εις όλα) Θεολόγη Ψυχή (Α. Τ. αυτό θά προτιμάς, άρ' ου τδ έγγραφες και πρώτον χάρτην των λύσεων σου έστειλα) Μελαγχολιχίτην Καπάρισσον (Α. Ν. εύγε, ώραϊα η έπιστολή σου: έστειλα β, τι έκήχησες) Δε Άν-Έδν (Γ. Μ. αυτό ήτο ελεύθερον) και Πρόδικον τόν Χιον (Μ. Μ. έστειλα.)

" Ελλείψει χώρου, οι Άσπασμοι και αι Πληροφορίαι θά δημοσιευθών εις τδ προσεχές, και είνε περιττόν να τας επαναλάβετε.

" Ελλείψει χώρου, οι Άσπασμοι και αι Πληροφορίαι θά δημοσιευθών εις τδ προσεχές, και είνε περιττόν να τας επαναλάβετε.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν να ανταλλάξουν: η *Αδρα της Κερκύρας* με την *Σιωπηλή Νύκτα* και *Μουσηρώδη Φύσιν*; (τα παρακαλεί με τὸ ὄνοματά των) — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* με τὴν *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*, *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* καὶ *Βίγλαν* — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* με τὴν *Κωπηλατικὰ Κιββόν*, *Πανταχού Παρῶνα* καὶ *Ἀπίογονον τοῦ Νέστορος* — ἡ *Κωπηλατικὴ Κιββόν* με τὸ *Λευκὸν Κρίνον*, *Θαλασσιπῶν Ζωγράφον* καὶ *Μουσηγέστην Ἀπόλλωνα* — τὸ *Κυκνεῖον Ἄσμα* με τὸν *Φάρον τῆς Μυκόνου*, *Χιονοσκέπη Ἰερῆν* καὶ *Ἡρώδα τοῦ Ζαλόγγου* — ὁ *Ἄγγελος Ἀδερφότητος* με τὴν *Γλυκεῖαν Καρδίαν*, *Τριγένειαν* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα* — τὸ *Ἄρθος τοῦ Μαῖου* με τὸν *Χαλρὸν Διάβολον*, *Ταγματάρχην* καὶ *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* — ὁ *Νῆρ Ἀίγυ* με τὸν *Ἐξοριστὸν Ναπολέοντα*, *Ἄρθος τῆς Ἰσομοῆς* καὶ *Ἀμετάβλητον Καρδίαν* — ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* με τὸν *Σωφὸν Πιτακόφ*, *Τυρῶνα*, *Ἀστὴρα τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Μυραμένον Φύλλον* — ἡ *Σημαία τῆς Ἁγίας Λαύρας* με τὸν *Πατραϊκὸν Κόλλπον*, *Νυκτολούλον*, *Βασιλέαν τοῦ Παρὰ* καὶ *Φτωχὴν Βαρκούλαν* (εἰ δυνατόν με τὰ ὀνόματά των) — τὸ *Ἄρθος τῆς Κερκύρας* με τὸν *Ἄγγελον Ἀδερφότητος*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Ρόδιον Δάκιμον* καὶ *Ἄλκυόνα* (με τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Παιδικὴ Ἰατρὰ* με τὸν *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* καὶ *Ἀλλοπαρῶνα ἄλλον* — ἡ *Σιωπηλὴ Νύξ* με τὴν *Μυστικὴν Φωτὴν*, *Εἰρωμένη τῆς Εἰραμμένης*, *Διαφωτισθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Φθινοπωρικὴν Νύκτα* καὶ *Μαργαριτοφόρον* (διὰ νὰ ανταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Μιθριδάτης* με τὴν *Σεμιτωμένην Σινωπίδα*, *Παγωμένον Καύκασον*, *Σεμνὴν Κόρη* καὶ *Κόκκινο Καπελάκι* — τὸ *Κῆμα τῆς Παλιουρίας* με τὴν *Σοφιστικὴν Ξανθοῦλα* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* — ὁ *Ἐρωθὸς Σταυρὸς* με τὴν *Ἑλληνοπούλαν*, *Μέλιουσαν Καλόγγρον*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ἄγνυ Μελεθεδὰ* καὶ *Κρητικὴν Σημαίαν* (ἐν θέλουν, με τὰ ὀνόματά των) — τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Γουκασιῦ* με τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Σώσονον*, *Κυνηγὸν τῶν Ἀλπεων*, *Φάρον τοῦ Δεσφῶν* καὶ *Κυκνεῖον Ἄσμα* (ἐν θέλουν, με τὰ ὀνόματά των) — ἡ *Ἀριστοκράτεις Ρομανίς* με τὴν *Ἀμετάβλητον Καρδίαν*, *Ἀνέλιπτον Ἰατρὰ* καὶ *Μόνωσιν* — ἡ *Μαργαριτοφόρος* με τὸν *Γέρον-Κροθῆρον*, *Τηλέμαχον*, *Σιακὸν Κρίνον*, *Πλόρον τοῦ Δουαθέω* καὶ *Κῆμα τοῦ Δουαθέω* — ἡ *Μόνωσις* με τὴν *Ἐρημίτιδα*, *Χρυσανθεμίδα*, *Ἐξχαρὴν*, *Βίγλαν* καὶ *Ἄρθος Ἀνθέων* (με τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Νέμος* με τὴν *Βίγλαν*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Δελαμοῦ*, *Ζιζάνιον Ἀρσασίου* καὶ *Ζιζάνιον Γουκασιῦ* (με τὰ ὀνόματά των.)

(σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις: βλέπω, ὅτι ὁ κύκλος τῶν δι' ἐμοῦ γνωρισμῶν αὐθιγὸν καὶ χαίρω: ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ὅτι σὺ εἶσαι καλὴ καὶ σε ἀγαποῦν καὶ ὁ μακρὸν καὶ οἱ πλησίον.) *Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ* (Ἰστεϊλα) *Θεσσαλικὸν Ἰακύνθον* (γράφε μου καὶ μὴ σε μέλη, διότι δὲν εἶνε κοδῆλου ἀφυστασία) αἱ πλῆρεις ἀγάπης ἐπιστολαὶ σου.) *Γλυκὴ ἄλλον Ὀρον*, *Κυκνεῖον Ἄσμα* (εἶμαι σύμφωνος με ὅσα γράφεις: ἡ πρόβδῃ σου ἀπὸ πέρσι εἶνε μεγάλη καὶ καταφανής.) *Ὀμιχλὴν* (Ἰστεϊλα) *Ἀναβύριον Ρόδου* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ἐν εἴθε ἐφημερίδος ἐπιστολὴν ἐξόχος ὡραία τὰ Π. Πνεύματα.) *Μόνωσιν* (ἔχει καλῶς ἢ μία πληροφορία ἤσθ ἐκ τῶν μὴ δημοσιευμένων.) *Κρόταλον* (ἡ ἐξόχος χροματικὴ λαχίω ἐν Ἑλλάδι ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ νόμου: καλὴ ἢ ἰδέα σου περὶ τοῦ ἀναγνωρισμοῦ, ἀλλ' ἀνεφάρμοστος, διότι θεοὶ δὲν εἶνε ζωγράφοι.) *Κελτικὸν* (σε παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν πρὸς τὸν Κρόταλον [Ε] διὰ τὴν καλογραμμένην ἐπιστολὴν.) *Ἀγριοβιολέταν* (ναί, τὴν ἔλαβα.) *Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐννεργείας σου: αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές: γράφω μου λοιπὸν συχνότερα!) *Κόντε Ραπανάκην* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν δὲν ἤθευρὸ τὴ θὰ ἔλεγον διὰ τὴν ἰδέαν σου οἱ Ἕλληες φαίνεται ἕως οὗ καὶ τὰ ὄρα εἶνε πολὺ ἐλλυσιτικά.) *Ἰτέαν* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν συνδρομητήν, ὁ ὁποῖος ἀσπάζεται ἀκριβεστεικῶς εἰς τὴν ρητορείαν σου.) *Ἀντιγόνην* (ἐλήθησαν, καὶ σου ἔστειλα ἀποδείξιν.) *Παν. Π. Πανῶν* (εἶνε ἀκαλαμὰ σου.) *Ἀστὴρα τῆς Ἀνατολῆς* (ἔλαβα ὑπ' ἔφει τὴν διεύθυνσιν.) *Φάρον τῆς Ἀνατολῆς* (σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ θον φύλλον.) *Ἐρωθὸν Νέφος* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν.) *Περακῶνον* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις: εἶδες ὅτι τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ θον φύλλον καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι ἀνυπόβητον.) *Ναυσικῶν*, *Κορινθιακὸν Κῆμα* (ἀλθῆσαι, δικὸ σου εἶνε αὐτὸ τὸ ποιηματικὸν «Θάνατος» δὲν το πιστεύω! ἔχει μίαν παράξενον εὐμορφίαν, μίαν πρωτοτυπίαν! . . . πολὺ περιέργον μοῦ φαίνεται: νὰ ἔκαμῃς τέτοιον ποίημα σὺ καὶ ἕως εἶνε παιδικόν.) *Ἐδοσμον Ἄρθος*, *Ἀπολεσθέντα Παράδεισον* (χαίρω διὰ τὰς ποδοῦσας σου σοῦ ἔστειλα Ἀγγελίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις.) *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* ([Ε] πόσον ὡραία καὶ ἐνδιαφέροντα μοῦ γράφεις: πόλιν! ἂν εἶχα τόπον, θὰ ἐδημοσιεύα μέρικα.) *Βασιλέα τῆς Θαλάσσης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Φεβρουαρίου δαπάνησιν εἰς τὸ προσεχές.

2. Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος, θά μ' εὐρῆς καὶ [μὴ λυπεῖσαι]
3. Εἶμαι ἔπιπλον που βλέπεις καὶ ἐντός τῆς Ἑλλάδος [κλήσις]
4. Ζήτησέ με, ἐάν θέλῃς, εἰς τὰ ὄρη τῆς Γαλιτίας [λίαν]
5. Μία συλλαβὴ του πρώτου εἶμαι εἰς τὸ ὄνομα [σοῦ.]

"Ἄν με λύσης μῆνυσέ με, καὶ ἀγαπήτέ μου, [γιατὶ σοῦ!]

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀνειροῦ

99. Τρίγωνον.

1. — Ποταμὸς μέγας.
2. — Ἄνδρες.
3. — Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
4. — Ἀντινομία.
- 5 — Γράμμα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κράτους

100-102. Συμπλήρωσις φράσεων.

1. — ἀπόντος — μῆες.
  2. — παρούσης — μῆ —
  3. Ὡς — ἢ — ἦν — γούς —
- Ἐστὴν ὑπὸ ἑπισημοῦς Φαρμακίδου*

103. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεως δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἕλλας τῶσας λέξεις: γεννῶ, σφαγῆ, ἄνω, καιρός, οἶδα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόλλπον τῆς Ἀνατολῆς

104. Μεσοστέχη.

Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ἑπταμύμων λέξεων ἀποτελοῦν μεγαλόνησον:

- 1, Ζῶον, 2, Ἄρθος, 3, Ἐρπετόν, 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5, Κόλλωμα Ἰσρατιανῶν.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πλόρον τοῦ Δουαθέω*

105. Φωνηεντόλιπον.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νύκτος

106. Γρόφος.

Μόνος	ἢ	ναί	ο	ς
Ἄν			ο	ς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰακύνθου τῆς Ὀμιχλῆς

Α Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 1-2

1. Φιλαδέλφεια (Φί, λά, Δελοῖ, α.) — 2. Οἶνος-Σπίνος. — 3. Βόας-βούς. — 4. Τὸ πηγάδι.

5.	Μ			
	Ε	Ι	Σ	6. Κ
	Ε	Λ	Λ	Α
	Μ	Ι	Λ	Α
	Σ	Α	Ν	Ι
	Σ	Ο	Σ	Ο
	Σ	Ο	Σ	Α
				Ν

- 7-9. 1. Τὸ φέμμα ὡς τὴν πόρτα φάνει. 2. Ὁπίου: γινώσκει τὸ πολὺ, χάνει καὶ τὸ ἴσος. 3. Τὰ χρώματα εἶνε ἐπτά. — 10. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ ΧΑ σχηματίζονται: *χαρά, χαμηλὸς, χάρις, δέμα, χαρῶπος*. Ἡ δὲ ἀκρατικὴ ἐκ τῶν ἀντιθέτων: *ΔΥΚΟΣ* (Ἀύτη, Ἰψήλις, Καταδίκη, Ὀμοῦ, Σκυθρωπός.) — 11. Σὺν Ἀθηνῶν καὶ χεῖρα κίνει. — 12. Ἐκ τῶν ἰσίων τὸ ἀλλότρια. — 13. (Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας δημοσιεύεται εἰς τὴν σημερινὴν ἀλληλογραφίαν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις κενεῖ 10, διὰ δι τὸς συνδρομητὰς μας κενεῖ 6 μόνον. Ἐλάχιστος θεὸς 10 λέξεις, διηκόη καὶ αἱ διαγόμεται τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω δελτία διαφόρων εἰδῶν. Διεύθυνσις: Mr. Nic. Giouroulas, Kioutouk Millet Han, 9. Galata, Constantinople. (B-18)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 27 Ἀπριλίου

Ὁ κύριος τῶν λύσεων, ὑπὸ τοῦ ὀνόματός σου νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγόμενων, παλαιαὶ ἐν τῷ Ἰακύνθῳ μας εἰς πικροῦλον, ἐν Μυστῶν περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

95. Ἀεξίγροφος. Πρὸ κατοίκου μικροῦ Κράτους εἶνα γράμμα ἐάν θέσῃς, Ποταμὸν ἐκ τῶν μεγάλων ἀρεμύσθ' ἀποτελέσῃς *Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μολὸν Λαβῆ*

96. Στοιχειογράφος. Στὰ παιδία τοῦ σχολείου εἶνε χρήσιμον πολὺ Ἄντι βῆτα, νῆ ἐν θέσῃς, εἰς τὸν ὄρθον δ' ἀναβῆ

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἄλλοπος Σηματογράφου

97. Ἀημιώδεις Αἰνύγματα.

Τὸ τραβῆ ἀπὸ ταυτῆ, Καὶ ὠνάξεις δυνατά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐλθούσις Βλακῆς

98. Ρόμβος συλλαβικός: 1. Ἄν τὸ πρῶτόν μου δὲν ἔχῃς, σωστός ἄνθρωπος [πας δὲν εἶσαι.]

Ἐκ τοῦ τυκαγραφίου τῶν Κατοικημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1902.

*Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλτικὸν στέλλει ἡ Διαπλασίς πρὸς τοὺς φίλους τῆς *Σιακὸν Κρίνον* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) *Παμφύλιον Κόλλπον* (φίλησέ μου τὰς μικρὰς ἀδελφίς: αἱ λέξεις δὲν στέλλονται ἔτσι: γράφονται εἰς ἰσοπέδον χάρτι, τῶν λύσεων.) *Δημ. Ι. Δημητριάδην*, *Μαργαρίταν τῆς Ἀκροπόλεως* (ἀρετὰ ὡραία ἢ ἀποκρύβει, καὶ θὰ διασκεδάσῃς καλὰ ἐν ἡσούν εἰς τὰς Ἀθήνας: ὁ περισσότερος χρόνος, ζεῦρεται, ἔγινεν εἰς τὸ σπίτι μας, διότι ὅλοι ἐχοροῦμα. . . τὴν ὀρεκίδα.) *Κόλλπον τῆς Ἀνατολῆς* (σοῦ ἤρεσε λοιπὸν ὁ «Ἰστροποῦλης»; ὡραῖον διήγημα πραγματικῶς: γρόφος μᾶς ἐχρειάσθη ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ ἰδικός σου ἦτο καλὸς καὶ τὸν ἐδημοσιεύσῃς: αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι μόνον τὸν γρόφον σοῦ ἐνέκριναν.) *Περὶ βῆτα* (χαίρω που ἔγινες καλὰ: δὲν πειράζει που δὲν διασκεδάσῃς φέτος: ἔχεις τόσα χρόνια ἐμπροσθεῖ σου διὰ νὰ διασκεδάσῃς: ἢ Ἀπάντησις σου δεκτὴ) *Νευροσπαστον* (μετὰ τὸσον ἀργῶν θὰ μου γράψῃς σὺ; οἱ διαγωνισμοὶ που λέγεις θὰ γίνωνται καὶ ἐτοιμάσῃς.) *Ἐρημίτιδα*, *Πορτικὴν τῆς Κερκύρας* (δὲν πειράζει!) *Σιακὴν Μαργαρίταν*